39. ԿՅՈՒԼ ՏԵՌԱԾ ԿԸՆԵԳՅԸ

Ընում ա, չընում մին Թաքավէր, ըտրան ինում ա մին տղա։ Տանում ըն բխտըրեշում կոշտը։

Բըխտըրեշին ասում ա. — Վէր էտ տըղան փըսակվե, կյունը ուտլական ա։

Թաքավէրը մին ծի յա տամ տըղեն, վէր կոնյա ընդրանավ պըշտպանվե։ Մին հետ տղան քյընում ա վըրերս, պըտահում ա մին չուբանի։ Տըեսնում ա էրկու շոն օնե, շները օղում ա։

Չոբանը ասում ա.— Ծիտ ինձ տո, շները քյըեղ տամ։

Ծին տամ ա, շները ինքյ օնում։

Քյինամ ա, քյինամ, տըեսնում ա մին կյըետ, մնամ ա վըեննը կտցած։ Շները քյինամ ըն մին ծիյի յըրա, տղան հետանը։ Քյինամ ըն տըեսնըմ մին պառավ նստած, մին կյետու ղըրաղե։

Էտ տըղան ասում ա.— Հո՞ւնց անիմ, վէր կյետավը ընցընիմ։

Պառավը տըեսնըմ ա, վէր շատ ա ղաշանք անըմ, ասըմ ա.
—Ա՛ բալա, կա մին մա̈ղ տամ, տար քցի կյըետավը, անց կաց, ամմա մա̈ղը ծեռքատ վէր չի տինի՛ս։

Տղան տանըմ ա մա̈ղը քցըմ, կյըետավը անց կենում։

Քյինամ ա, տըեսնըմ մին պալատ, մաչին մի ախճիգյ։ Ասըմ ա.
—Ա՛յ ախճիգյ, տու լհա̈ իմ պենըս ըս, իմ փա̈նդըս ըս, իմ ջանըս ըս։

Ասըմ ա պըծնում, փըսակվըմ, մնամ ըտըեղ։ Հա̈մա̈ն կյունը տղեն վընըհըտերավը կյամ ա, մընում կյետեն ղըրաղեն վըեննը կացած։ Էտ տըղեն կնեգյը մա̈ղը տուս ա օնում մարթին շուբան,

Թաքուն տանըմ կյըետավը քցում, կյո̈ւլը յոր ա օնում կյամ պալատը։

Էտ տըղան, տխուր նըստած, կընգանը ասում ա.— Քշերըս շները սըխ կկապիս, քյինա̈մ ըմ վըերսի։

Կնեգյը կյո̈ւլ ա տըեռնըմ, էն մին կյո̈ւլյին նըհետ քյինո̈ւմ ծմակը, վեր էն տըղեն օտին։ Շները պեց ըն ընգնում, կյամ ըղադըմ էտ տղեն։ Տըղան եռ ա տեռնըմ, կյամ հորը տոնը, ո̈նրա̈ն հետե ազատ ապըրում։